

Hajmáskér, Advent 3. vasárnapja

2010. January 27.

Prédikáció-Hajmáskér-2009.12.13

Mindenség Istene, Mennyei Édes Atyánk, az Úr Jézus Krisztus álta! Köszönjük néked, hogy Advent harmadik vasárnapján itt lehetünk, s együtt készülhetünk a te Szent Fiad születésének ünnepére. Urunk add, hogy e mai vasárnap is igazságként járjon az ünnep előtt. Hogy a mi szívünkbe utat készítsen, keresztül a kételkedéseken, keresztül a különböző csalárd képeken, amelyek megpróbálják elfordítani tekintetünket Terólad. Add, hogy a kísértés megerősítsen, és még biztosabbá tegyen abban, hogy Te, és csak Te vagy számunkra az egyedüli Út, Igazság, és Élet. Áld meg az Adventet, a készülés idején. Áldj meg minket, hogy készek legyünk ha eljő az ünnep, s legyünk méltó gyermekeid. Ámen!

Így szól hozzánk Istennek igéje Pál, Rómaiakhoz írott leveléből, a Rómaiakhoz írott levél 11. részéből, elő 10 verséből.

„Azt kérдем tehát: elvetette Isten az ő népét? Szó sincs róla! Hiszen én is izráelita vagyok, Ábrahám utódai közül, Benjámín törzséből.

Az Isten nem vetette el az ő népét, amelyet eleve kiválasztott. Vagy nem tudjátok, mit mond az Írás Illésről, amikor az Isten előtt vádat emel Izráel ellen:

„Uram, prófétáidat megölték, oltáraidat lerombolták, én maradtam meg egyedül, de nekem is az életemre törnek.”

Viszont mit mond neki az isteni kijelentés? „Meghagytam magamnak hétezer férfit, akik nem hajtottak térdet a Baalnak.”

Így tehát most is van maradék a kegyelmi kiválasztás szerint;

ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor már nem volna kegyelem.

Mi tehát a helyzet? Amire Izráel törekedett, azt nem érte el. A kiválasztottak azonban elérték, a többiek pedig megkeményítették,

ahogyan meg van írva: „Adott nekik az Isten bódult lelket, olyan szemet, amellyel nem láthatnak, és olyan fület, amellyel nem hallhatnak mindmáig.”

Dávid is ezt mondja: „Asztaluk legyen számukra csapdává és hálóvá, megbotlássá és megtorlássá.

Homályosodjék el szemük, hogy ne lássanak, és hátukat görnyeszd meg egészen.”

Kedves Testvéreim! Advent harmadik vasárnapján, mit akarok én a zsidóktól? – kérdezhetitek. A válasz nagyon egyszerű: tőlük semmit. De Isten gyermekeiként, ha belegondolunk abba a helyzetbe, amelyben Pál, amikor a Rómaiaknak írta ezt a levelet, a Római gyülekezet volt, akkor láthatunk némi hasonlóságot. Róma, az akkor ismert világ központjaként, mint kereskedelmi, mint kulturális központ, mint a vallásokat egyesíteni, vagy legalább is elegyíteni próbáló hatalmas város, abban az időben nem csak a tudománynak, nem csak a tudásnak, de az erkölcstelenségnek, a hitetlenségnek is a központja volt. Egy megcsömörlött világ, egy önmagát is megutáló világnak a központja, amelyben mindenki kereste a valódi értéket. Ahol az emberek között mégis létre jött egy piciny csapat, aki kereste az utat az Istenhez, aki látva az akkori világnak, a végromlásnak a kezdetét, megpróbált kiutat találni. És természetesen a kiútkeresés közben feltettek olyan kérdéseket, amelyekről akkoriban, legalább is zsidók között nem illett beszélni. Mi volt a zsidók egyik legnagyobb félelme Krisztussal kapcsolatban? Hát az, ha eljött a Messiás, a megváltó, akkor vége a kiválasztottságnak. Lejárt az idejük, azt lehet mondani, hogy ők is csak olyanokká lettek, mint a többi. Se jobbak, se különbek, hiába van náluk a Tóra, hiába van náluk ezer szent irat, amit ráépítettek a saját vallásosságukra, mindezt dobják ki, s talán őket is eldobja az Isten, mint egy megunt, elhasznált szerszámot? Talán az egyik oka, amiért olyan elkeseredetten támadta a zsidó egyház, a zsidó vallás a keresztyénséget, és amely miatt, azért valljuk be őszintén, a részükről ma sem barátságos a viszony. Még akkor sem, ha mosolyognak ahhoz, amit mondanak. Vagy esetleg nem mondják ki a véleményüket, mert érzik azt, hogy az az idő, amelyben nekik kiemelt szerepük és kiemelt fontosságuk volt, lejárt.

Sőt! Ki kell mondanunk Pállal, aki bizonyosságot tett arról, hogy maga is zsidók közül való, Benjámín törzséből, amire Izrael törekedett, azt nem érte el. Tökéletessé szeretett volna válni, szeretett volna a törvény alapján felemelkedni, s nem sikerült. Sőt! Láthatjuk jól, a történelme során, az Ószövetség leírja, Illés próféta maga is azért panaszkodik Istennek, hogy – de hát, az a nép, akít Te kiválasztottál, az teljesen méltatlan mindenre. Az a nép, aki hiszi magáról, és hirdeti magáról, hogy ő az Isten népe, az megöli az Isten prófétáit, az lábbal tapossa az Isten törvényeit, és lám – mondja Illés – én egyedül maradtam. Mire mit mond neki Isten? Igen, de a népbe maradt hétezer férfi, akik az enyéme. Igen! De vannak kevesen kiválasztottak, elhívottak, akik nem a cselekedeteik alapján, nem valamiféle kiszámítható mérce alapján, hanem az én isteni szuverén akaratom jogán kiválasztottam, hogy ők megismerhessenek engem, ők az enyéme. Az, hogy mi történik a hetvenezzerrel, a hétmillióval? Mondjuk így: kuka. Hétezer, az a lényeg. Bennük él tovább mind az a hit, mind az az örökség, amelyre az egész népnek, a milliának szüksége lesz.

És nem véletlen, hogy idézi Pál Dávidot is, aki saját népéről mondja: **Asztaluk legyen számukra csapdává és hálóvá, megbotlássá és megtorlássá.** Ő is csalódott a saját népében, ő is azt látja, azt érzi, hogy azok az emberek, akiket ismerni, akiknek érteni kellene az Istent, nem értik.

Persze most felteszitek a kérdést, hogy még mindig csak a zsidókról beszélünk, de miért? Hát azért, mert úgy gondolom, hogy nagyon gyakran, mi itt a Kárpát medencében ugyan ezt érezzük. És ha 2009 Adventjében elkezdjük mondani nemzeti imádságunkat, a Himnuszt: *Isten, áldd meg a magyart*, és ne adj Isten, túljutunk az első versszakon, mert mi még megtanultuk, és ráébredünk arra, hogy ez egy népnek, egy nemzetnek az imádsága. Amely talán ötven évvel, de száz évvel ezelőtt biztos, szinte teljes létszámmal megjelent Adventben és karácsonykor a templomokban hálát adni Istennek és fohászzkodni az eljövendőért, akkor azt látjuk, hogy embertársaink hiányoznak a padokból. Az itt ülők közül sokan tudják, hogy száz évvel ezelőtt, melyik pad, melyik része, kinek a helye volt. Nagyon sokan emlékszünk még arra, hol ült itt Horváth Jani bácsi, emlékszünk még hol ültek mások. Egyesek emlékeznek még legényekkel és leányokkal teli karzatra, katonákra, akik minden vasárnap megjelentek a templomban, és most sehol sincsenek. És abban sem lehetünk biztosak, hogy az innét több ezek kilométerre állomásozó magyar katonák, Afganisztánban, vagy Irakban, vagy a föld bármely részén egyáltalán imádkoznak-e.

Ez a nép, ez a nemzettség, mintha elfelejtette volna, hogy kinek köszönheti a létét. Ez az ország, ez a nemzet mintha megfeledkezett volna arról, hogy mivel tartozik az Istennek. Ennek talán az egyik legszörnyűbb példája volt néhány évvel ezelőtt a népszavazás, amikor kiderült, hogy 10 % körül van, az aki egyáltalán törődik a másik magyarral, éljen az határon túl, vagy belül.

Elgondolkoztató az, hogy ugyan azt a statisztikát mondhatjuk el szinte magunkról, mint amit Jézus születése idejében az akkori zsidóság. Őket is olyanok irányították, akik körmönfont módon kicsavarták a törvényt, így, úgy, amúgy, magyarázták, és magyarázkodtak általa. Ott is a római birodalomnak az abszolút erkölcsi és gazdasági válsága mindent átítatott, és az emberek rosszul érezték magukat, és szemrehányóan néztek körül: hát ennyit ér a kiválasztás? Hát hol van az Isten? Hol vannak Isten emberei?

És ahogy egy csepp volt a tengerben a Rómában létrejövő gyülekezet, ugyanúgy egy csepp volt a tengerben az a jeruzsálemi gyülekezet, ami az akkori zsidókból lett keresztyén embereket fogta össze.

Kedves Testvéreim! Ugyan így, csepp a tengerben az a néhány tucat református, római katolikus, evangélikus, aki vasárnapról vasárnapra a templomokban összegyűlik és még emlékszik arra, hogy kinek köszönheti az életét, a létezését, hogy kit ünnepelünk karácsonykor, és hogy fontos, hogy együtt legyünk, és együtt maradjunk.

Kedves Testvéreim! Fontosságát az is mutatja, hogy látjuk, hogy tűnnek el azok, akik egyedül maradnak. Milyen nehéz magányosan hitvallónak maradni. Milyen nehéz egyedül bízni, egyedül reménykedni. Amikor nincs egy testvér, nincs egy barát, nincs valaki, aki emelne, tolna, húzna rajtunk valamit, vagy akit mi emelhetnénk, tolhatnánk, húzhatnánk. Mikor azt látjuk, hogy az embereknek valóban az asztaluk válik csapdává és hálóvá, mert semmi más nem fontos számukra, csak hogy legyen mit enni, legyen mit inni. Micsoda csapda az, Kedves Testvéreim, hogy az az ember, akinek az élete, a létezése, az üdvössége függ az Istentől, az megfeledkezik, és egy falat ételért, egy karéj kenyérért inkább otthon marad. Vagy annak a kockázatát nagyobbnak tartja, ha nem dolgozik még egy kicsit, akkor lehet, hogy éhen fog halni, vagy csak egy kicsivel kevesebb lesz. Egy pogácsával éves szinten kevesebb fog jutni az asztalára, mint hogy mi van az üdvösségével, mint hogy mi van az Isten felé vállalat kötelességével.

Kedves Testvéreim! Nagyon gyakran, és minél gazdagabb, minél gondtalanabb egy társaság, és egy társadalom, annál inkább az asztala válik csapdává, és hálóvá. Nézzétek meg, hányan élnek ebben a világban dűsan megrakott asztaloknál ülve, akik nincsenek ott, nem most, nem ma, egyetlen vasárnapon sem a templomokban. Akinek eszükbe sem jut az Isten, vagy ha eszükbe jut, akkor inkább rossz lelkiismeretükből adódóan elmenekülnek előle. Akik szándékosan hagyják, hogy elhomályosodjon a szemük, mert nem akarnak látni. Akik meggörnyesztenek a hátukat, hogy ne kelljen felnézni az Istenre, ne kellejen felnézni a templom tornyán a csillagra vagy a keresztre vagy bármire, mert emlékeztetné őket, hogy kik voltak az őseik, honnét jöttek, és hová tartanak.

Kedves Testvéreim! Egyszer, mikor ezt olvastuk, egy barátom azt mondta, nem véletlen, hogy olyan görnyedt hátú nép a zsidó, mert nem mert fölneézni az Istenre. Én azt mondom, hogy nekünk nem szabad hagynunk, hogy mi is meggörnyedjünk. Amikor minden évben, Adventben négy hetünk van arra, hogy felkészüljünk a megváltó Krisztus születésére való emlékezésre, a vele való találkozásra. Nekünk nem szabad lesütött szemmel járni, mikor vannak még csillagok a templom tetején. S a katolikus templom tetején is ott a feszület, ott a kereszt, a mi hirdetője, hogy az Isten szeret minket, mindennél jobban.

Persze, lehet, hogy kevésnek érezzük magunkat. Lehet, hogy nem vesszük észre, hogy micsoda evangélium az, ha maroknyian is, de itt tudunk maradni. Van annyi erő a lábunkban, van annyi üzemanyag az autónkban, hogy még be tudjunk jönni a közös Istentiszteletre. Hogy egymás előtt is bizonyosságát adjuk annak, mennyire hálásak vagyunk Istennek a kegyelemért, amit nem csak létezésnek, hanem az Istennel való találkozásnak, vagy megélésének élményének hívunk.

Kedves Testvéreim! Éppen ezért újra kell gondolnunk mindent, amit cselekszünk. Ilyenkor Adventben újra kell gondolni azt is, ha elkeserednénk, és azt gondolnánk, ez a világ összedől, ez megérett a pusztulásra: nem így van. Ebben a világban mi vagyunk a hétezer. Mi vagyunk az a kevés, aki elégséges ahhoz, hogy ne veszítse el Isten számára a fontosságát, s mi vagyunk a letéteményesei a jövőnek. Mert, Kedves Testvéreim, tudjuk azt, hogy Izrael népéből, amelyik erkölcsi tekintetben, és amelyik vallásosságában, finoman szólva, a leggyengébbnek bizonyult az ókori keleten újból, meg újból, ez a hétezer impulzusokat tudott küldeni a többiek számára, néha hétezeren, néha hétszázazeren, néha talán hétmillióan, aztán megint csak kevesen lettek. A keresztyénség is egy ilyen impulzus volt. A kevés igaznak az impulzusa, ami oly hatalmasra növekedett, hogy egy pillanatnyi ideig egész Európát be tudta tölteni. Amelyik, most úgy tűnik, mintha egy kicsit összehúzódott volna. Amelyik azonban mégis csak a letéteményese a következő, az újra indulásnak, az újra ébredésnek. Mint amikor télen kicsit összehúzódnak a növények, erőt gyűjtenek, hogy tavasszal rügyezhessenek, hogy virágba fakadjanak.

Kedves Testvéreim! Nekünk itt a téli hideg vasárnapokon erőt kell gyűjteni. Erőt kell gyűjteni a mi szívünk, a mi lelkünk, a mi hitünk, megkapva az isteni szikrát, majd karácsonykor új erőre kapva kitörjön, és utat mutasson. Hogy heten, hetvenen, hétszázan, hétezret, hétmilliót, vagy hetvenet tudjunk megszólítani, hogy az emberek elé oda tudjuk tárni, hogy nem félünk, mert bizakodunk, nem félünk, mert tapasztalunk, úgy, ahogy tapasztalták elődeink is. S mert Pál apostol leveleiben, ami Rómában, a világ talán egyik legkevésbé hívő városában született kétezer esztendővel ezelőtt. Ahol volt minden Istennek temploma, ahol az emberek ezerféleképpen fohászkodtak, de amely számára mégis egy maroknyi közösség, és két zsidó apostol hozta el az üdvösséget.

Egy maroknyi közösség, és néhány hívő, néhány gondoskodó, néhány imádkozó ember szenteli meg az idei karácsonyt. De a mi imánk, a mi hitünk lesz az, amely új erőt fog adni ahhoz, hogy az elkövetkezendő évek, évtizedekben legyen miből újra indulni hitünknek, egyházunknak, Krisztus ügyének. S tudják meg, az embereknek, akiknek már nem lesz kemény a szívük, akiknek már nem lesz csapda a saját asztaluk, hogy mi, a kevesek, hűségesek tudtunk maradni, de nem önmagunkért, hanem a Krisztusért. De nem önmagunkért, hanem, hogy legyen talaj, amelyből indulhat Isten új és gazdag aratása.

Így készülünk hát Adventben a karácsonyra, tudván, hogy nem hiába való a mi hitünk, a mi összetartozásunk, a mi maroknyi népünk, talán olykor megfogyatkozni látszó lendülete. Mert mi és ti vagytok a jövő reménye. Kevés a hétezer, akiből azonban hiszem, hogy ahogy Illés után, ahogy Dávid után, ahogy Krisztus után, ahogy megannyi megpróbáltatás után, itt a Kárpát medencében egy új, erős krisztusi egyház sarjadhat. Amen!

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük a Te biztatásodat, hogy rámutatsz nekünk, a történelemben bizony, bizony nem a történelem, de az emberek cselekedetei, s az emberi sorsok összessége ismétli magát. Add Urunk, hogy mi tanuljunk az elődök hibáiból, s erényeiből. Hogy meglátva az ő kétségeiket, vagy bizakodásukat, nyerjünk mi is erőt és bizakodást belőle, tudjuk legyőzni szívünkben a fásultságot, a csábítást, a kísértést. S tudjunk megmaradni, megállni előtted hitben, mint kevesek, mint igazak, akik látják, hogy mit kell tenni, s akik teszik is, a Te szent Fiad nevében.

Mennyei Édes Atyánk! Erősíts minket, a piciny gyülekezeteket, s a nagyokat egyaránt. Tarts meg és áldj meg, hogy Adventben, a mi karácsonyi készülődésünkben szívünk, lelkünk, erőnk, és elménk egyaránt Rád figyeljen, s feléd irányítson minden más embert. Mennyei Atyánk! Őrizd minket, s légy azokkal is, akik most nincsenek közöttünk. Akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszórtott közülünk. Urunk! Adj gyógyulást a betegnek, erőt a gyengének, gyógyulást mindenkinek, léleknek, s testnek egyaránt, s vigyázz minden emberre. Engedd, hogy megtalálva Téged, s a Te Szent Fiadnak útját, imádkozhassunk úgy, ahogy ő tanított minket, ekképpen.

*Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
Szenteltessék meg a Te neved,
Jöjjön el a Te országod,
Legyen meg a Te akaratod,
Amint a mennyben, úgy a földön is.
A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
És bocsásd meg a mi vétkeinket,
Miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.
És ne vígy minket kísértésbe,
De szabadíts meg a gonosztól.
Mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség, mindörökké.
Ámen!*

Az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Amen!